

ВИДЕЛИНА

ЛИТЕРАТУРНО-КРИТИЧЕНЪ И НАУЧЕНЪ ЛИСТЪ НА ВАРНЕНСКАТА СРЪДНОШКОЛНА МЛАДЕЖЪ

Разрешенъ
отъ Мин. Нар. Просвѣщение
съ заповѣдь № 30,320 отъ
12 октомврий 1931 г.
—
Редактиратъ ученици.
—
Сътрудничатъ ученици.
—
Цена 2 лева.

Адресъ: в. „Виделина“
Мжж. гимназия — Варна.

Уводни думи.

Вестникъ „Виделина“ има разнообразни и свѣтли задачи. Той е вестникъ на сръдношколската младежъ, списванъ отъ самитѣ ученици. Има за целъ да ръководи творческитѣ сили на младежта още отъ ученическа скамейка, да канализира тѣзи сили и да ги постави, следъ излизане отъ гимназиитѣ, на услуга на обществото. Затова, не само ученицитѣ, но и родителитѣ имъ би трѣбвало да взематъ присърдце тѣхното дѣло и да го насърдчаватъ, колкото може повече.

Издаванъ съ голѣми материални жертви, той има вече своята пета годишнина, огледало на ученическата мисль, на онзи бу-

денъ духъ, който кове бъдещето и пълни съ радостъ настоящето. Той е свѣтълъ лъчъ, който може да изведе младитѣ изъ мрака на бездействието къмъ царството на свѣтлитѣ идеали и да ги приобщи къмъ цѣлокупното обществено творчество. Нѣма да събереме, ако кажемъ, че той ги готви за живота. И като вдига завесата на живота, той има високото назначение да разкрие предъ тѣхнитѣ младежки погледи, както изгледитѣ на действителността, така и високитѣ върхове на тѣхнитѣ юношески блѣнове, които ясно се очертаватъ въ творбитѣ имъ.

„ВИДЕЛИНА“.

3-й мартъ.

3. III. — 1878 год.

За трети пѣтъ свѣтва кандилото на новата българска държава въ предѣлитѣ на Балканския полуостровъ.

За трети пѣтъ новата история на човѣчеството идва да напомни на всички, че нѣкога е съществувало славно царство съ велики царе и патриарси.

За трети пѣтъ потомцитѣ на Крума, Омортага, Бориса, Симеона, И-

ванъ Асеня записаха свещенитѣ граници на българското племе.

За трети пѣтъ учителитѣ на славянството се вестиха между своитѣ братя, за да имъ напомнятъ за своето минало и ги увѣрятъ въ по-свѣтлото бъдеще на славянскитѣ народи.

За трети пѣтъ ние идваме на Божи свѣтъ, за да продължимъ дѣлото на Светитѣ Братя и дадемъ своята данъ въ изгражданета не само на славянската, но и на западноевропейската култура. (след II ст.)

Борисъ Христовъ, VII б.

Детска глава

КЛОКОТНИЦА.

Това се случило презъ второто българско царство, при царуването на Ив. Асенъ II, потомъкъ на храбрия Калоянъ. Тогава елирски грѣцки императоръ билъ Тодоръ Комненъ, хитъръ и лукавъ човѣкъ, който гледалъ съ завистъ на разширяващата се и процѣтяваща икономически и стопански България. И реши той съ измама, тайно да нападне България, съ която бѣ сключилъ „братски договоръ“. Но българскиятъ царъ не спѣше. Той бѣ доловилъ скрититѣ намѣрения и бѣ решилъ да докаже своята мощъ, оная голѣма мощъ, която България имаше презъ царуването на Крума Страшни и Великия Симеонъ.

Великиятъ Асенъ сключилъ таенъ договоръ съ куманитѣ, племе, което населявало земитѣ на Влашко. Тѣ му изпратили помощъ отъ хиляда конника и той съ своята войска се разположилъ до с. Клокотница. Бѣше девети мартъ 1230 год. — съв. 40 мжченици. Сребристото чело на Радопа пилѣше въ снѣговетѣ си кървавитѣ лъчи на току що показалия се отъ опожарения изтокъ пурпурно-червения дискъ на пролѣтното слънце. Прѣспитѣ изглеждаха не бѣли, а нѣкакъ чудно блѣстаха съ кърваво-червенъ блѣсъкъ, като че ли изсмукали до капка кръвта изъ жилитѣ на слънцето. Надъ тѣхъ грамаденъ облакъ, сжщо така кървавъ, като че ли изпрѣсканъ отъ кръвта на хиляди хора и приличенъ на палтото на нѣкой великанъ, който влачеше орѣфани тѣ си поли по билото на планината, а яката му загрѣщаше родопското небе. Страшенъ, самотенъ,

неспокоенъ гледаше страховито той надолу. А далечината, тополитѣ и пушекътъ, сламенитѣ покриви на с. Клокотница — всичко бѣше залѣно съ нѣкакъвъ фантастиченъ, призрачно-червеникавъ плащъ, който плашеше клокотници, защото много пролѣтни утрини съ кърваво-червено слънце бѣха виждали тѣ, но такава червенина, такава кърваво-червено слънце, което като че ли зовѣше за отмъщение не бѣха виждали никога презъ живота си. Децата, излизайки на улицата съ ржце на лицето, като откривиха още недоспали очи, при вида на слънцето изпискваша и се скриваха въ политѣ на майкитѣ си, а старцитѣ се мръщѣха, собираха вежди, кръстѣха се и едва чуто изговаряха:

— Знакъ Божий е това! Кръвъ... много кръвъ ще се лѣе днесъ.

Наистина, тѣ като че ли предрикохъ това, което трѣбваше да се случи.

Въ далечината бавно се движеше нѣщо черно и огромно. Това бѣха хилядитѣ пѣлчица на изневѣрника Т. Комненъ. Изведнѣжъ се забеляза разцвиждане въ лагера на Асена. Нисъкъ, набитъ съ кржгло червено лице, върху което се забелязваше безпокойство и увѣреностъ, полководецътъ говорѣше съ високъ и треперящъ гласъ за предателство и измама.

— Ето насреща ни изневѣрникътъ съседъ, който плю на своя подписъ и хайдушки премина границата. Начажете недостойния — подканваше войницитѣ си втори.

— Богъ е съ насъ, храбри мои соколи — разпалено говорѣше другъ. Този, който нарушава клевтата си, извиква върху си Божия гнѣвъ.

Защитете милата си родина и накажете нарушителъ на вашия дългогодишенъ и благъ миръ!

— Царя!... Царя иде! — подшушна нѣкой отъ единия край на лагера.

— Царя!... Царя иде! — подеха други и предадоха новината до другия край на лагера.

А ето го и любимиятъ царъ Асенъ, възседналъ на бѣлия си конъ съ сребренъ шлемъ и съ бойната съ бронзова ризници. До него препуска военачалникъ съ дълго копие, на което се разавва надената хартия.

— Войници, бждете храбри! — викаше той. Не война проклета искахъ азъ, а миръ и доброжелателство да има между насъ!... Договоръ братски сключихъ съ Тодоръ Комнена, но вижте участъта му. На копие е намушканъ той, за да видите подлостъта на моя съюзникъ, клехъ се въ името на Бога и св. 40 мжченици, вѣрвайте и вие, и Богъ ще ни дари победа. Бждете храбри!

Следъ мигъ се чу бойна трѣба, втора, трета — знакъ, че боятъ започва. Хилядата конника отзвѣрчаха напредъ. Следъ тѣхъ се понесе пехотата.

Изненадани останаха гърцитѣ при този вихренъ нападъ. Неочакваната среща съ куманската конница изуми врага: смѣлата атака го сплаши; изхвърленитѣ хиляди стрели го вцепениха, а като виде бойнитѣ редове на желѣзната българска пехота, която го заграждаше, виковетѣ и звукозетѣ на трѣбитѣ и гората отъ копия и маждраци, която приближаваше, захвърли орѣжжето, — бѣгаше позорно и се предаваше. Напраздно полководцитѣ размахваха сабли, за да спратъ бѣгълцитѣ.

Ужасътъ така ги бѣше обхваналъ, че всички опити за куражъ и борба останаха напраздни.

А когато храбрата българска пехота се смѣси съ грѣцката и трѣбваше сабитѣ да зазвѣнтятъ и маждраци да забухтятъ, небивалъ ужасъ и отчаяние обхвана врага.

И боятъ се свърши съ страшно поражение за гърцитѣ. Самиятъ императоръ съ всичкитѣ си живи полководци и войници бѣха хванати въ пленъ.

Страшна картина представляваше бойното поле, осѣяно съ трупове и напоено съ кръвъ.

На едно мѣсто лежи едъръ полководецъ съ разсипани брони, подъ които зѣеше рана съ съсирена вече кръвъ. До него войникъ съ прѣснатъ черепъ бѣ извилъ глава, съ лице похлупено на земята, замърсено съ кръвъ и мозъкъ. Малко встрани съ разперени ржце лежи на грѣбъ конникъ, единиятъ кракъ на който бѣ впримченъ въ зенгията на коня му, издѣхналъ до него съ две голѣми рани отъ копие въ главата и въ сърдцето. Другъ конъ, още не издѣхналъ, тресе месата си и жално поглеждаше за помощъ. Ранени пълзятъ като червеи, кривятъ се задъ шубрацитѣ и плахо гледатъ вранитѣ, които летятъ надъ тѣхъ на ята, грачатъ, снишаватъ се до жертвитѣ, кацатъ по труповетѣ и веднага политатъ, щомъ чуятъ вихътъ на нѣкой умираещъ.

А старцитѣ отъ Клокотница пакъ собираха вежди като сутринята, кръстѣха се и изговаряха:

— Наистина, знакъ Божий е била днешната кървава зора.

Димитровъ З. — VII-а кл.

За трети път българският народ е повикан за борба, борба, в която той трябва да вложи всичката си енергия, всички си ентусиазъм, и оправдае величието на своето потомство.

Но за тая велика борба, която му престой той трябва да калява най-много българската младеж.

Нека тя черпи поука от борбите на младите синове, които умрха по четирите краища на нашата държава и остави един завет: Продължете дѣлото ни!

Да, дѣлото на нова България не е довършено. То тепърва почва.

Въ него нашата младеж трябва да вложи всичката младежеска енергия и постигне идеалът на своето племе.

България Сант Стефанска,

Велика и свободна....

Ето нейният път!

Вихринъ — В. М. Г.

ДОБРУДЖА.

Плачи, ридай, о Добруджо
страдална...

Дора Габе.

Добруджа, люлката и житницата на България, елмазът от българската Корона, нѣмият свидетел на нашето славно минало, Добруджа, която през въковете е живяла и растнала с радостите и скърбите на България, бѣ откъсната от обятия на Майката България и окована въ тежки и срамни вериги.

Добруджанските витязи, оросявайки съ кръвта си бойните полета и чертайки границите на велика и обединена България, въсто да се върнат по домовете си, увѣнчани съ лаврови вѣнци, върнаха се роби и под чуждо иго.

Черен саванъ покри хлѣбородна и равна Добруджа. Но, поробенитъ, въпрѣки терора и жестокитъ изпълнения, искатъ своето национално обединение, защото, за този идеалъ въ свѣтовната война умрѣха 20 милиона бойци, цѣтето на Европа, и всички останали сложиха пушки при нозе, отъ Уилсоновия лозунгъ за миръ, защото чрезъ него ще зацари щастие и добродетел на земята, защото войната сѣе смъртъ и разорение и коване на нови вериги за срамно робство.

Но уви, свѣтътъ се измами въ своята въра. Франция, страната на Равенство, Братство, и Свобода, страната, която разруши Бастилия, издигна въ свѣта и въ Добруджа една нова Бастилия, въ която заключи свободата на 40 мил. малцинства. Страшното и позорно робство бѣ пакъ подновено, само че не въ Франция, Новия-свѣтъ, или Черния материкъ, а въ сърцето на Европа, въ... „културна“ и „хуманна“ Ромъния!

Но тъмнитъ сили, които създадоха това положение, си отиватъ. Нови и свежи сили идватъ да залечатъ позора на миналото, да възкресятъ Правдата и Свободата и да закръглятъ всѣки народъ като една национална единица въ нейнитъ етнически граници. Тѣ заедно съ поробенитъ заявяватъ на свѣта и на О. Н., коващията на народнитъ сѣдбини, че не съ банкети, разходки, комисии и бавене ще могатъ да залечатъ поробенитъ, а само съ ревизия и унищожаване на „мирнитъ“ диктати, за да принадлежи всѣки народъ на своята държава.

Хр. Димитровъ—VIII кл.

За стенографията.

Навредъ днесъ се мѣлви за икономия на мѣсто, трудъ и време. Вихрениятъ танецъ на живота не ще мързелъ и бездействие. Напредъкътъ на човѣчеството върви съ шеметна бързина. Безъ отихъ! Безъ почивка! Ние летимъ като птици изъ въздуха, движимъ се съ стотици километри въ часъ по земната повърхност, времъ се като риби въ морскитъ води и тамъ стоимъ съ часове. Това ние можемъ, но какво не можемъ? Ние не можемъ да долавяме бързината на човѣшката мисълъ, вихрено-бърза, не можемъ да я завладѣемъ. Тя вѣчно твори и не знае застой; владѣе и се налага, но не позволява да бладе владѣна. Творецъ на всички блага е човѣшката мисълъ, а нейнъ творецъ—природата... За отбелязване на мислитъ си служимъ съ писмо, съ писмени знаци. Отъ рисуване на това, което дадена мисълъ е изразявала, отъ отдѣлни символични части до... сегашното звуково писмо — ето развоя на писмото! Но каквото и да прави човѣкъ, не може да долови

всички потайности на човѣшката мисълъ. Писмото все повече и повече се усъвършенствува и все пакъ не може да достигне бързината на нашата мисълъ, безъ да я съкрати, измѣни или изкълчи. И си задаваме въпроса: какво да правимъ, щото да я предадемъ такава, каквато сама по себе си е тя? Много естествено! — да намѣримъ писмо толкова бързо, колкото бърза е и мисълъта. И ние сме на тоя път. Всички мисли се правятъ достояние чрезъ говоръ, който сѣщо е бързъ и за неговото записване е потребно бързо писмо. Опити въ древната римска империя при записването на Цицероновитъ речи посредствомъ така нареченитъ „Тироновитъ“ по-късно се явяватъ хора, които посвѣтаватъ живота си изключително на това крилато изкуство, което е дало задоволителни резултати.

Дори презъ срѣднитъ вѣкове то се запазило. Ето така се явява стенографията или краткописътъ. Дали, обаче, съ появата на краткописа е разрешена проблемата за бързото залавяне и отбелязване на човѣшкия говоръ? Да! Защото има хора, които съ негова помощъ умѣятъ да записватъ 400 думи въ минута. За насъ ученицитъ е достатъчно да доловимъ и вложимъ на хартия 60—70 думи за минута. Ето какъ човѣшкиятъ говоръ не може да убѣгне отъ писмото! Ето какъ ние отчасти завладяваме мисълъта! Но малко е броятъ на учащитъ се, които знаятъ що-годе краткописа, а още по-малко, които умѣятъ да се ползватъ отъ него. Липсва интересъ и разпространение. Но нѣкой ще попита: какво е това стенография? За насъ не е важна номиналната дефиниция, а същността на това изкуство. Последното се явява резултатъ на обикновеното писмо, но се отличава по своята бързина и красота. Ако бихме почнали да изучаваме бързописа (стенографията) отъ първо отдѣление, то въ трети класъ бихме записвали буквално думитъ, излѣзли отъ устата на преподавателя, па билъ говорилъ бързо или не. Това е благодатъ за ученицитъ — не биха имали нужда отъ учебници и биха изучавали уроцитъ си още въ училище. Това зауч-

ване се обяснява съ процеса на стенографирването. Гръшно е твърдението, че стенографътъ се отбръща въ автоматъ. Въ самото начало чува думата. въ следващия моментъ съставя мислено образа ѝ и чакъ тогава я отбелязва върху бѣлата хартия. Тройна преработка! И при тия условия възможно ли е тя да не се запомни. Така е и съ мислитъ. При това тукъ се калява и духъ и воля, значи работи се по възпитателенъ път. Има още редица добри страни... По пакво пъкъ това крилато изкуство прилича на обикновеното писмо? По значитъ си! Отдѣлнитъ букви въ обикновеното писмо се състоятъ отъ елементи, а стенографнитъ сами сѣ елементи. И тамъ трябва да търсимъ бързината на крилатото изкуство. Явила се като потребъ за човѣка, стенографията има преимущество не само въ училището, но и въ всички учреждения, гдето се борава съ писане. Нѣма сѣдилище и народно събрание, където стенографията да не се пригага. По този начинъ съ достоинства си тя замѣсти обикновеното писмо, негодно вече за интензивния животъ.

Обаче, за да си стенографъ, трябва да си волева натура, т. е. да имашъ калено търпение. А малцина притежаватъ това качество. Да се научишъ да пишешъ тъй бързо, както говоришъ — това е блаженство, достигнато чрезъ трудъ и постоянство. Стенографията, обаче, още не е получила мѣстото, което ѝ се пада, за да изиграе оная роль, опредѣлена отъ Викторъ Юго: „Стенографията ще стане популярно писмо на XX вѣкъ“. Ние, младитъ труженици, се заемаме да оправдаемъ това предсказание и съ жаръ да работимъ за крилатото изкуство. Ние, утрешнитъ граждани, поемаме тежкия кръстъ да издигнемъ това изкуство на завидна висота. Култура и стенография! две имена, свързани нераздѣлно помежду си. Ние сме млада нация носители на културата, на стенографията. Дѣлото ни ще се увѣнчае съ успѣхъ. Ако едни занаятъ бързината на техниката, други бързината на мисълъта, то ние ценимъ бързината на писмото, което съединява мисълъ и техника и съ това се явява мощенъ факторъ за напредъка на културата. Stenograph—В. М. Г.

Мезду абитруиентитъ на Варн. М. Г.

(Драска).

Ако нѣкога Ал. Константиновъ при вида на Ниагара извика „Дай Боже, всѣкому това блаженство да видн Ниагара“, то той бѣше обзетъ отъ възвиши и вдъхновени чувства. Азъ пъкъ днесъ казвамъ: „Дай Боже всѣкому да стане абитруиентъ, за да почувствува веднажъ поне въ живота, що е щастие тукъ на земята. А знаете ли вие какво е това да си днесъ А-би-тру-и-ентъ? О, не! Малцина сѣ тия, които могатъ да изпитатъ това блаженство и удоволствие, да бъдатъ абитруиенти и то, ахъ, оставатъ се отъ това желание, ако имате такова, въ нашата антична гимназия останала отъ времето на ренесанса...

Но нека ми бже позволено първо да превода на по-простъ езикъ значението на думата „абитруиентъ“, каквото днесъ ѝ се отдава. Буквално „абитруиентъ“ значи: „а-би-труа“, но това е на чуждъ езикъ, което на български ще рече: „а-бе, дай ми тройката“. Каква дълбока мисълъ, каква нѣжка философия се крие подъ това значение!... Та нима това можеше нѣкой да отгатне? О, не! Тукъ вѣковната мъдростъ е събрана въ една единичка дума, която бѣше нашъ идеалъ, нашъ стремежъ още отъ най-ранната възраст. И ето най-после, следъ дълги лутания, мжж и Дантеи бедствия стигнахме на този връхъ, където подъ нозетъ ни стенатъ още простосмъртнитъ—ученицитъ отъ долнитъ класове.

А ний сме горди, „вихъръ и мъгла“, както въ нашитъ знания, така и въ дѣлата си. Носимъ се стремглаво надъ трясина, защото една единичка само тройка—свещена, би ни извела въ горния свѣтъ. И тогава името ни ще остане обезсмъртено—записано въ алмазатъ на гимназията, нашата Alma mater, която мнозина наричатъ съ гордото название: **гължбарникъ**; символъ на долъ, където невинитъ и чисти души на „гължбитъ“ се събиратъ... И радва се, защото сме щастливи, щастливи!... И ако нѣмаше изпитванията, презъ които често падатъ градушки, придружени съ огнени двойки надъ главитъ ни, то вървайте, ние ще се чувствуваме като въ рай... Тукъ презъ многото часове душата ни спокойно се възнася къмъ безкрайнитъ небосводи унесени въ сладкъ сънъ, тукъ ние намираме най-забавнитъ увеселения, като свободно чупене на черна дѣска, джомове, чинове, кжсане картитъ по география, история и т. н. А това е само една хилядна отъ всичкото. Надникнете само едно междучасие въ нашитъ класове, напр. осми Бетъ и предъ вашия погледъ ще изпъкнатъ образитъ на всички гении и таланти, които ръководятъ цѣлия духовенъ животъ на гимназията... Тукъ сѣ всички председатели, даже и нѣкои отъ подпредседателитъ на дружествата, тукъ сѣ повечето отъ редакторитъ на голѣмия вестникъ „Виделина“, който се ползува съ голѣма известностъ, а ползува тиражъ. Така, че остава само името му известно. Тукъ ще намѣрите и единъ видъ редактора на вѣстника

„Виделина“, нареченъ Ницъ. Но това не му прѣчи да е и председател на въздържателното д-во, развиващо най-безгласна дейностъ, защото членовѣтъ му почти ги нѣма. И вие ще видите този талантъ винаги да е заетъ, било въ работа, било въ бездействиране, било най-сетне въ трупане на знания. Капацитетъ е по литературнитъ въпроси, защото е цѣлъ пропитъ съ класически мъдростъ — той е класикъ, отъ където знае и прочутото изречение на Сократа, а именно: „Азъ знамъ, че нищо не знамъ“; останало въ сила и за него, но само че втората частъ на мъдростта. Ибо, сѣ една дума абитруиентъ въ пѣпната мисълъ на думата. Тукъ сѣщо по върховетъ на тоя училищенъ животъ ще срѣщнете и други личности, а именно: Безеншекъ, човѣкъ на дѣлото и свѣткавичното писмо, членъ въ комитета на „Виделина“ съ цѣлата си душа плюсъ ползина още; Момовъ, личностъ безъ прѣкоръ, за затава и не много известенъ, но за туй пъкъ надъ всички може да се наложи съ тежкитъ си мъдрости и висшитъ знания: Вуйчо, но какво да кажа за него? Великъ хумористъ, готовъ винаги да разсмѣе всички, особено когато имъ предстои трудна задача. Напр. следюция часъ иматъ етика или физика и тогава той само да започне и всички ще захвърлятъ и етики и физики, защото който се смѣе, зло не мисли; Колю Провадлията — човѣкъ на морето и крайцритъ, гениитъ, лодкитъ и т. н. изобщо, всичко, което се отнася до морето. Но обърнете погледитъ си къмъ небето най-сетне! И тукъ си

имаме негови герои, между които изпква образа на страдалния Самолетъ. Това прозвище, разбира се, самъ си спечели, защото се опита да хвъркне презъ единъ часъ по физическо възпитание преди една година. Но земята го привлече тъй силно, щото той бѣ цѣлъ окърваненъ при сблъскването си въ нея. Но това не му попрѣчи да продължи съ жаръ и пламъ дѣлото. Това му бѣ единъ видъ кръщение въ него... Талантитъ въпрѣки моята грижа и внимателностъ не се изчерпватъ съ тия имена. Потърсете въ музиката и тамъ вие ще намѣрите единъ великъ и гениаленъ духъ, това на Маестро Пигата — диригентъ на гимназиалния оркестръ. Човѣкъ, висшъ познавачъ на музикалното изкуство. Даже и по математика когато се говори за безкрайно голѣмото и малко, той вижда въ това една гама, една вѣчна пѣсенъ, симфония на човѣшкия духъ... Но нека прекратя, защото три дена и три нощи да разправамъ за тия таланти, гении, събрани въ едно — образуващи абитруиентството на Варнен. М. Г., не ще успѣя, по проста причина, че това сѣ неизчерпаеми извори на вдъхновение и творчество...

Но стига! Боже прости ме, ако съмъ забравилъ нѣкого. Азъ захвърлямъ молива! Дайте ми етиката, защото идва часътъ ѝ, а азъ не знамъ що е „върховно добро“, наречено отъ насъ „върховно дърво“.

Абитруиентъ Ницоолу.
В. М. Г.

Стихотворения

Сетни мисли.

Сетни листи ронят
клончетата голи,
сякаш да припомнят
минали неволи...

Падат на земята,
за да си почиват,
така и въ душата
спомени застават...

Rubin — В. М. Г.

Речта на попъ Матей.

(из „Кървава пѣснь“ П. Р. Славойковъ).

Рѣдки сж геронти въ нашата литература, които, освенъ да сж хора на дѣлото и мисълта, да притежаватъ изкуството да говорятъ, този даръ Божий, чрезъ който се налитъ духомъ и ние не познаваме по-въдъновени речи отъ колкото тѣзи на Странджата изъ „Немили — Недраги“ отъ Ив. Вазовъ и попъ Матей изъ „Кървава пѣснь“ отъ П. П. Славейковъ. Дока то първата е пропита съ трогателни чувства на едно велико сърдце, когато се намира въ самопризнание и тия чувства сж изразени по най-простъ начинъ, то речта на попъ Матей представлява едно философско разбиране на идеята за България. И той, наистина, може чрезъ одухотворяване на това отвлечено понятие: да му даде реаленъ образъ Отдаденъ съ цѣлата си душа, на дѣлото, той изпѣва сякаш въ тази своя речъ лебедовата си пѣснь.

И ние го виждаме: изправенъ „на прага на тъмния олтаръ“, впилъ погледъ въ далечинитъ, издигналъ въ ржка кръста, подобно на Паисия, когато свършва историята си и изгига листовѣтъ, като хвърля погледъ къмъ шумното море и хаоса въчненъ и започва:

Братя! Ний мислѣхме, че спрѣ живота заради насъ, а ето че изгрѣ той. Дни на робството не бѣха дни безплодни!“

Защото животътъ, който нѣкога билъ спрѣлъ, отново почва своя ходъ, а това е самата Божия воля, понеже Той обича всички, като ги обновява, за да защитятъ най-милото и скѣпо за човѣка на свѣта, а именно — „светия бащинъ кѣтъ, земята прадѣдна!“ А всички, които сж възмѣжали въ нея, родината, трѣбва да я водятъ къмъ слава. Защото

„Имота ни е то надъ всѣки другъ имотъ живеца съкровень на земния животъ“.

А това е България! — И ние слушаме гласа на попъ Матей да се въздига къмъ небеснитъ простори, за да даде вѣра въ душитъ на тия, които го слушатъ, — България, това не е нищо друго, освенъ „лучъ, слово, помислъ, въздишка, плугъ и мечъ и всичко корени въ земята що е вбило, тя на свѣтътъ ни е единичкъ наши свѣтъ!“ — тя е въ зърното, което расте по нивитъ на селянина, тя е въ вика на про-

лѣтния дроздъ, въ сока на есенния гроздъ, тя е „най-светата глума въ устата на нашитъ врагове.“

„България, това Балкана е, въ небето издигнатъ, пѣсньта на пѣс- нитъ да пѣй!“

Тя е въ словото, което ние пишемъ, България — това е вѣчниятъ изворъ, който никога не може да пресуши, защото въ него тече волята на Бога, която ги е възпоила въ „робската неволя“, за да изгрѣ отново свободата. Трудътъ на всички самъ Богъ го е осветилъ, — „подъ знамето и въ жива братска слог!“ И тѣ днесъ ще осветятъ знамето, защото това е „волята на Бога!“

„Богъ и България — единство въ двойна плътъ!“

Богъ и България на клетва ни зоватъ,

И тая клетва ний предъ

кръста да дадемъ — за нея да живѣемъ, за нея да умремъ!“

И ние сме сякаш предъ финала, защото България е духъ Божи, Негова воля, Негово желание. Достига се до най-високото чувство, а именно себеотрицанието на личността за доброто на родината. Личността се слива въ плътта ѝ, за да стане градителка на нейнитъ идеали. И то безъ противоречие, и съ високъ идеализъмъ да обгрне наченатото дѣло и съ сигурни стѣпки и съ вѣра въ утрешния день да се работи за изграждането му!

М. Ницовъ — VIII кл.

Незнамъ дали нѣкой отъ васъ знае за сжществуванието на държавата Яирагължбия, но азъ Ви увѣрявамъ, че такава има.

Яирагължбия е страната, върху която Всевишниятъ е излѣлъ всичката си щедростъ, прелестъ и благодатъ.

Безкрайни плодородни ниви, оросени съ пѣстритъ глави на яирагължбитъ, оглушени съ тѣхнитъ божествени пѣсни, превити подъ тежестта на плодородието.

Девствени гори, пресѣчени подъ инженерството на Твореца съ бѣбриви потоци, обетовани отъ чуднитъ звѣрове на природата, възпѣвани отъ прелестнитъ птички.

Балкани, долини, поля, стръмнини и морета наредени въ божествена хармония. Въ такъвъ миръ кипѣха днитъ на яирагължбитъ.

Ни снокъ на немотия, ни гласъ на незадоволство, ни скѣрби, ни страдания, а само радостъ, щастие и благодатъ.

Една само мислъ смущава душитъ на яирагължбитъ и ги кара да трѣпнатъ въ ужасъ.

Мѣдритъ, умниятъ, великиятъ владетель на яирагължбитъ е доста старъ, а младиятъ не иде...

Веднѣжъ съзрѣхъ Го съ бледно лице, уморенъ погледъ, и свити вежди, бавно да крачи по царскитъ двори. Прехвъркнаха предъ него като бѣли пеперуди три малки момиченца съ вѣнци въ ржка и пѣха

пѣсни за младостъ и красота. Ожилъ отскочи Царътъ назадъ, закри лице си, изохка и рече: Ше видимъ...

Следъ това пристѣпи царствено къмъ своя велможа, поглежда го съ възторгъ и рече: — Не мога да трѣпна деца въ моето царство...

Станалото станало — милостта ми ще ги обхване. Но пристѣпишъ ли моята воля, ще изпиташъ силата на гнѣва ми.

— Божя работа, Ваше Величество, — отговори сконфузено велможата, менъ ми стигатъ толкозъ, но знамъ ли азъ...

Не мога да си спомня, колко време има отъ тогава, но веднѣжъ като се разхождахъ по парка, чухъ да се мѣлви — Велможата има синъ, синѣтъ на велможа, велможовия синъ...

Веднага си спомнихъ за нещастния владетель, подирихъ Го съ очи и едва можахъ да Го съзря въ жгѣла на парка, съ забити въ главата прѣсти, съ устременъ погледъ къмъ висинитъ и едва чуто процеждаше: — Онова, що Богъ е отредилъ тукъ долу на земята, то трѣбва да бѣде. Величие, слава, мѣдростъ, закони, наредби не могатъ спрѣ богатството на народа.

Следъ това отиде въ дома на велможа, поклони се предъ новия войникъ на Яирагължби и рече: Съ законъ душа се не купува.

Мурадовъ — В. Д. Г.

МУЗИКА.

Нощъ е... тиха, лунна нощъ!...

Природата се кѣпне въ пурпурна свѣтина. Млѣчнитъ лунни лѣчи сипятъ сребѣренъ прахъ по улицитъ.

Вѣтрѣцътъ съ сурдинка пѣе, звездитъ замечтани въ сладостенъ блѣнъ примигватъ.

Въ сиянието на нощта, напоена съ аромата на чудни блѣнове, простенватъ тѣжни звуци... проплакватъ сънно въ малка, нѣжна пѣснь, тѣжата по онова, което е било и го нѣма вече...

Като вѣлшебенъ сънъ отлитна, за да те не видя вече никога...

Слушамъ занѣмѣлъ въ скѣрбъ и копнежъ; нощта раздипля своитъ тайнствени гѣнки и... азъ чувамъ тиха, чудна пѣснь... пѣснь по изгубена радостъ...

Огроненитъ звуци отъ нѣжнитъ струни на китарата, звучатъ съ ласкавия призивъ на смѣртта...

Въ нощта, заслушена въ шепота на нѣжнитъ цѣвѣта, ти свиришъ въ тѣжна пѣснь, безкрайната си нѣжностъ и жалба...

Азъ слушамъ... ти зовешъ... Сладостно чезна въ илюзията, която ми дава моятъ погледъ...

Нощната роса проблѣсва въ спуснатитъ клепаки по вѣлшебния сънъ, отлитналъ въ сребѣрната мъгла на спомена...

Твоята тиха пѣснь по изгубена радостъ и отрада звучи, като блѣнъ въ нощта...

Азъ мѣлча, но тѣжнитъ звуци обвиватъ въ копринени вуали измѣ-

ченото ми сърдце и въ кървавъ стонъ замиратъ... Зовѣтъ на твоята музика сякашъ казва: тежко, непоносимо, жалко е...

Димна е твоята музика!...

Свири докато приспишъ въздишкитъ ми — докато спрешъ сълзитъ ми...

Свири ми!... азъ тихичко ще плача, както плачатъ нѣжнитъ цѣвѣта въ ранна утринна съ елмазни капки...

К. Гиндевъ

Варн. Мжж. Гимназия.

ОТДѢЛЪ

Тѣлесно възпитание.

(II-a часть.)

Преди да пристѣпимъ къмъ самитъ упражнения, ще ви обърнемъ внимание върху **силното желание** (силата на мисълта), което трѣбва непрекъснато да поддържа въ себе си, за достигане на благоприятния резултатъ, а сжщевременно и **дълбоката вѣра** въ успѣха на начинанието, което сте започнали.

Дръжте въ ума и сърдцето си постоянно целта, която гоните и вие ще бждете възнаградени съ плодетъ на здравия — естественъ растежъ.

Изпълнявайте упражненията сутринъ (преди закуска) и вечеръ (преди лѣгане) винаги на чистъ въздухъ на открито, или зиме при отворенъ прозорѣцъ.

Не пропускайте нито единъ день. Систематически — редовно играйте, до като упражненията станатъ у васъ втора природа — навикъ.

Така, настойчиво продължавайте всѣка серия отъ три упражнения по 7 дни.

Ето II-a серия.

1. упражнене. а) Основно положение — седнали на пода (земята) съ краката обтегнати напредъ, пети събрани, рѣче къмъ пода (земята).

б) Вдишвайки бавно, почнете да се навеждате напредъ до като рѣцетъ достигнатъ прѣститъ на краката (безъ да свивате колѣната).

в) Задръжте въздуха отъ 2 до 5 сърдечни ритѣма.

г) Издишвайки бавно, почнете да се навеждате назадъ, до като рѣцетъ дойдатъ до изходното положение (както въ т. „а“).

д) Задръжане въздуха (почивка при отпустнато положение на тѣлото).

Повторете упражнението 5 до 10 пѣти.

2-о упражнене: а) Изходно положение — седнали на пода (както при 1-о упр.), съ изпавенъ грѣбначенъ стѣлбъ, прѣститъ на краката закачени о напрѣчника на маса или креватъ.

б) Рѣче отвесно горе — по продължение на трупа — длани една срещу друга заловени. Навеждайки се назадъ вдишвайте въздухъ, до като гърба опре о пода.

в) Задръжте въздуха отъ 2 до 5 сърдечни ритѣма.

г) Издишвайки бавно, повдигайте трупа (чрезъ упоръ на краката о

Следва 4 стр.

Изъ класния дневникъ на IV а/р кл.

Днесъ, 10 XII, азъ отивамъ рано сутринта въ училище. Още когато отворихъ вратата и влѣзохъ въ коридора, се зададе №, който не си направи трудъ да върви по гладкитъ плочи, а се засили и се хлѣзна и отиде право при закачалката, съ блѣче си шинела той, а следъ малко и азъ, и влѣзохме въ класната стая. Тукъ бѣ малко тъмно, но нищо не прѣчеше на № да чете вестникъ и да развива политика заедно съ свои другари, които тѣй бѣха подпрѣли глави, като, че ли разрешаваха изхода отъ итали-абисинската война. Днесъ № още съ идването си бѣше малко веселъ. Той хвана за яката № и му каза, че билъ опасенъ, защото задигналъ отъ банкитъ милиони и милиарди и затова билъ богатъ. Посмѣхме се, но не

следъ много звѣнецътъ удари и преподавателътъ влѣзе. Като прочетохме молитва, той си извади тетчерчето и почна да изпитва теория. Наистина, на много другари учителътъ се скара, но часътъ мина безъ нищо забележително, освенъ че № си пишеше домашното по алгебра за четвъртия часъ. Звѣнецътъ би неочаквано, и всички излѣзохме на коридора. № и №, които винаги се боричкатъ и боксиратъ и си въображаватъ, че сж свѣтовни шампиони, пакъ почнаха старитъ си упражнения. №, като ги видѣ, ухили се до уши и сияющъ отъ възторгъ, отиде да ги подкача, но сериознитъ боксори не му обръщаха внимание, докато закачкитъ му не станаха прекалени, и № бѣ принуденъ да му удари единъ боксъ, отъ който сигурно искри му сж излѣзли. Като се присви известно време отъ болки, сжщиятъ пакъ се ухили и отиде

да закача други. Звѣнецътъ пакъ удари, и ние продължихме работата си отъ първия часъ. Изпитванията продължиха. Този часъ ни се стори отекчителенъ, и никому не му се внимаваше. По едно време преподавателътъ загледа №, който сладко спѣше на чина и навѣрно е сънувалъ, че хвърчи въ бездушното пространство. Учителътъ се засмѣ и каза да го събудимъ. Другарътъ му го събуди и той, безъ да знае, че го наблюдава цѣлиятъ класъ, сладко се прозѣ и се протегна и когато ни видѣ, опомни се и се засрами. Учителътъ ни излѣзе много добъръ, че не го бутна съ прѣстъ. И този часъ се свърши. Дойде третиятъ часъ. Предъ картата се бѣха насѣбрали ученици и показваха нѣкои острови и други забележителни нѣща. Учителката влѣзе и изпита № и №; тѣ отговориха. Следъ като ни преподаде новъ урокъ, часътъ

свърши. Дойде голѣмото междучасие. Нищо интересно. Четвъртия часъ имаме алгебра, и сърдцата на всички се свиха, като ни казаха че имало двойки. Този часъ веселитъ станаха тѣжни. Следъ часа, ние се строихме бързо и отидохме въ мжжката гимназия. Преподавателътъ ни накара да прескачаме единъ трапъ, и ни писа бележки. Следъ това той ни заведе въ едне класна стая и тамъ ни изпита разни упражнения, по които навѣрно цѣлиятъ класъ получихме двойки. Така свърши и този часъ.

Емилъ Жечевъ. — IV а/р. кл.

Ученици! Четете и разпространявайте вестникъ „Виделина“. Той е ваше дѣло, ваша съкровищница на творчество, на скѣрби и смѣхъ. Купувайте го, за да стане възможно издаването му.

Отт редакцията.

напрѣчника) до изходно положение.

д) Почивка—задържане въздуха. 3-о упраж. а) Изходно положение—седнали върху столъ, крака о пода (земята), съ пети и колѣна събрани, ръце кръстосани на гърдите. Вдишвайте.

б) Издишвайте бавно, като наведете трупа напредъ, до като опрете съ брада о колѣнетъ.

в) Задържане въздуха 2—5 сърдечни ритъма.

г) Изправяте трупа бавно, до първоначално положение, като вдишвате дълбоко.

г) Задържане въздуха.

Почнете наново.

Упражненията се правят първоначално до 4—5 пжти, а следните дни, увеличавате още по 1 пжт до като на седмия ден достигнете до 10 пжти последователно.

Психо-физиологическото въздействие върху организма ви ще бъде толкова по-ефикасно, колкото повече сте внимавали, т. е. съсръдоточвали мисълта си върху самото упражнение.

Не забравяйте, че съ това едновременно упражнявате ума и волята си.

(следва)

Б. Ж.

Дейността на учениците от Морския спортенъ легионъ.

Още на 21 Септември 1935 год. започна гребането от членовете, като старитъ—запознати съ гребане, излизаха направо съ лодките въ пристана и на открито море до „Карантината“ или по крайбрежието. Новитъ членове прекарваха по нѣколко часа въ обучение владѣне, на греблата и пробни излети изъ пристана.

Така, презъ чудните есенни следобѣди, начина от 28. IX. — началото на учебната година до 9. XI. до като времето позволяваше да се гребе, сж направени 105 излизания съ лодки осморки, шесторки и една четворка, като сж взели участие 160 ученици легионери.

Малкото лодки, съ които разполага спортния легионъ (2 осморки и 3 шесторки), се указаха недостатъчни за да задоволятъ нуждите на останалитъ членове.

А, този идеален спортъ извършванъ при кристално чистия въздухъ надъ морската повърхностъ, при пълно дълбоко дишане и развиващъ хармонично всички части на тѣлото, привлича все повече и повече младежитъ, които съ жаръ му се отдаватъ.

Презъ зимния сезонъ, начина от 1 февруарий, н. г. се устроиха теоретически и практически курсове по морезнание.

Изнесоха беседи: 1. Д. Василевъ — председател на М. С. Л. на теми: „История на свѣтовното корабоплаване“ и „Морско законодателство“.

2. г. Тр. Ивановъ, мичманъ II р. — „Флотъ, воененъ флотъ, устойчиво на корабитъ, значение на военнитъ флоти“. „Подводници, устройството имъ, тяхното действие и значение“.

3. г. Кр. Платниковъ, п. капитанъ при Варн. Прист. Управление — „Оразуване на вълнитъ“.

Предвидени сж още беседитъ: Кърмчийско дѣло. Вѣтроходство. Котви и верига. Минно ограждане. Корабно вжарство, Ладъчно дѣло. Морска сигнализация, Плуване.

Беседитъ ще продължаватъ до откриване на учебния сезонъ.

Чрезъ плуване и гребене да създадемъ стоканени тѣла, крепки воли, възвишени души, обичащи родното море.

9. III. 1936 г.

Б. Ж.

Печатница Просвѣщение

П. Зенгиновъ — Варна.

ул. „Шуменъ“ № 2.

Силата на молитвата.

(Разказъ)

Зимна нощъ. По павиранитъ улици на добре планирания градъ по късенъ срѣдношенъ часъ се движеше човѣкъ на срѣдна възраст, здравенякъ и строенъ. Обронилъ глава на гърди, впилъ погледъ въ земята, съ ръце въ джобовѣтъ на панталонитъ, по кжсо палто, той мѣреше своитъ крачки съ голѣма точностъ.

Народътъ отдавна бѣ престаналъ да се движи по улицитъ. Студенитъ мартенски вѣтръ щипеше по червенитъ страни на всѣки закъснѣлъ минувачъ, който, раздразненъ отъ тия мартенски милувки, бързаше за своя домъ. Бѣше престаналъ всѣкакъв шумъ. Нощта, наметнала черна наметало, се разхождаше по безлюднитъ улици. По правата улица не се виждаше нищо. Чуваха се само закъснѣлитъ удари отъ стѣпките на закъснѣлия минувачъ, който все още продължаваше да следи вѣрността на своитъ отмѣрени крачки. Ако го погледнеше човѣкъ така, съ единъ погледъ само, би помислилъ наистина, че той измѣрва нѣщо, но въръ ли се по-добре, ще забележи, че той мѣри не земята, не улицата, а по-скоро хода на своята притискаща го мисълъ.

Градътъ спѣше, леко приютенъ въ пазвитъ на нощта. Улицитъ, тихи и безмълвни, сякашъ артерии безъ кръвъ. А надъ всичко—небето бѣ опнало своя балдахинъ въ цвѣтъ тъмно-синъ, който по тонъ догонваше сѣнкитъ на тъмнината. Тукъ таме малки звездички срамежливо показваха трепетни лжчи, хвърляйки съ страхъ слаба сребърно-бѣла свѣтлина да не би да нарушатъ хармонията на мартенската нощъ.

Отъ време на време закъснѣлиятъ минувачъ нѣщо тихо говореше на себе си. . .

„Нѣма! И тази вечеръ нищо!“ Дори не можа да спечела нѣколко лева да се почерпи. Та и отъ кжде? Безработица! Ето вече цѣла година безъ работа. Случваше се понѣкога да изкара по нѣкой левъ, но за кое по-напредъ?—за хлѣбъ ли, за дѣрва ли? И намираше за по-добре да ги изпие, тъй като чувствуваше, че съ всѣка чаша вино пада отъ душата му частъ отъ мжката му. Въ кръчмата се чувствуваше по-добре. Плачѣта на детето му, тжжно и изпитото лице на жена му го страшно измжчваха. А въ кръчмата поне за нѣколко часа той забравяше немотията. И тази вечеръ пакъ трѣбваше да се върне въ кжщи безъ нищо. И пакъ сжщитъ въпроси: „Не намѣри ли работа?“ И реши да се отбие за малко въ кръчмата и се почерпи съ нѣколко лева, които му бѣха останали. . .

Богъ ли? казваше той. Но кжже е? Защо не ми помогне сега? Ако наистина Богъ е за угнетенитъ и обремененитъ, защо днесъ ме изостави?

Въ сжщото време една малка звездичка му подхвърли насмѣшливъ свѣтълъ лжчъ върху черния фонъ на неговитъ мисли. Той повъръ, поклати глава и вдига погледъ отъ земята. Огледа се. Нощта и вѣещата отъ отъ нея тишина го стрѣснаха. Погледна нагоре и видѣ небото. Той, обаче, бѣ стигналъ дома си. Открехна вратата, чийто шумъ глухо отекна въ тъмната нощъ. Огвори и вратата на стаята. Една бедна, обаче, грижливо наредена стая—слабо освѣтена отъ една мъждукащото кандилце. Той завари младата си жена и детето си колѣничили и съ тихъ шепотъ се молѣха предъ образа на Спасителя. Стаята му се видя много близка, скжпа, но и въ сжщото време далечна. Сякашъ години наредъ бѣ отсъствувалъ и сега следъ това дълго отсъствие се връща у дома си. Той гледаше всичко това съ широко отворени очи. Струваше му се всичко тъй далечно, тъй мъгливо. . .

Но тѣ не го чува, като влѣзе, не го видѣха. И той все още стоеше

изправенъ до вратата. Картината на молешитъ се: жена и дете извика у него далечни спомени. Тѣй ли бѣше преди 2—3 год. Колко весело бѣше у дома му. А сега? Нѣщо сви сърдцето му. Той не смѣеше да погледне иконата, сякашъ се чувствуваше виновенъ предъ Бога, противъ когото той само преди нѣколко минути роптаеше.

— Татко, защо и ти не се молиш? се разнесе изведнѣжъ слабиятъ гласецъ на детето и тжжно отекна въ студенитъ стени на стаята. Той нищо не каза и вмѣсто отговоръ още по-низко наведе глава къмъ земята. Съ страхъ гледаше на него жена му. Страхътъ, въ първия моментъ, че е пиянъ, скова устата ѝ. Но когато го погледна въ лицето, тя видѣ да се търкалятъ две сълзи отъ дълбоко хлѣтналитъ му очи. Изведнажъ той повдигна глава, хвана ръката на очуденото си дете и нѣжно го притисна до гърдитъ си. И усѣти той, че нѣщо ново, чудно, непознато до сега се вмъкна въ него, но въпрѣки това, струваше му се, че му стана по-леко на душата. Стаята му се видѣ по-свѣтла, а Спасителътъ сякашъ по-кротко го гледаше. . .

Вѣтрътъ продължаваше да бѣга като лудъ по улицитъ, да блѣска вратитъ на кжщитъ и свири по куминитъ имъ. Нощта тихо отминаваше. Уморена тя се готвеше да спи. И бързаше да събуди по-скоро брата си — денѣтъ, който да я замѣсти.

Камбаниятъ звънъ на близката църква тихо отекваше въ студената утринъ. Предъ разпятието човѣкъ колѣничалъ, съ наведена глава къмъ земята се молѣше Богу. Той бѣше повѣрвалъ въ Него.

Ковачева Милка

уч. отъ VI-б класъ.

В. Д. Г.

Дружественъ животъ.

Историко-Възпитателно д-во „Отецъ Паисий“.

Отъ 3 до 8 Мартъ д-вото изнесе своята агитационна седмица посветена на Родината. Откриването ѝ стана съ поднасяне лавровъ вѣнецъ съ подходящъ слово отъ ученика Д. Момовъ отъ името на д-вото на живитъ паметници на нашата свобода—опълченци.

На 4. III говори отъ името на д-вото директорътъ на В. М. Г. г-нъ П. Михайловъ на тема: „Родния езикъ и родната литература“. Г-нъ Директорътъ завърши своята сказка съ апелъ къмъ слушателитъ да ценятъ родния езикъ като крепител на националното ни съзнание.

Втората сказка бѣше изнесена отъ ръководителя на д-вото г-нъ Параскевовъ на тема: „Дивна България“ придружена съ свѣтливи картини. Съ своето картинно описание сказчикътъ пренесе слушателитъ отъ тихия бѣлъ Дунавъ презъ китнитъ български полета и дивния гордъ Балканъ къмъ величественитъ снѣжни върхове на Рила и Пиринъ. Цѣлата сказка бѣ основана върху девиза: „Опознай България, за да я обикнешъ и да знаешъ, какъ се мре за нея“.

Третата сказка—„Великанитъ отъ нашето възраждане“ въ която се обрисова величавото дѣло на тия героични чеда на българския народъ, които въ дни на тъмно и тежко робство поведоха борба срещу нашитъ духовни и политически поробители, бѣ изнесена отъ г-ца Попова. Тя покани слушателитъ да черпятъ примѣръ въ добри и черни дни отъ тия неумиращи въ нашето съзнание великани.

Седмичата се закри съ забава, изнесена на 22. III. въ салона на ученическото кино съ добре подбрана програма.

Забавата се откри отъ гимназияния оркестъръ подъ диригентството на уч. отъ VIII кл. Юр. Баевъ. Духовата музика при В. М. Г. изне-

се композицията на г-нъ Стоименовъ — фантазията „Хаджи Димитъръ“ — и увертюрата „Моята кралица“ — подъ вещото ръководство на г. Стоименова. Публиката заслужено акламира младитъ музиканти.

Единъ отъ оригиналнитъ номера бѣ концертното рисуване, изнесено отъ ученицитъ: Зафировъ, Българановъ, Пинзовъ, З. Димитровъ и Р. Димитровъ, които нарисоваха титанитъ на нашето възраждане: Паисий, Раковски, Левски, Ботевъ и между тяхъ идеала на българския народъ Санъ-Стефанска България.

При образитъ на тия великани, уч. Кръстю Драгулевъ говори за пжтя, по който трѣбва да върви българската младежъ за постигане националнитъ идеали.

Ученикътъ Веселинъ Младеновъ съ голѣма вещина изсвири „Циганервайзень“ и показа единъ несъмненъ талантъ и бѣше върнатъ нѣколко пжти на сцената. Цѣлата седмица и забава завършиха съ едно повишено чувство на национализъмъ.

— На 21. II. т. г. въздържателнитъ д-ва при мжжката и девическата гимназии имаха съвмѣстно събрание. То бѣ открито отъ председателя на въздърж. д-во отъ мжжката гимназия М. Ницовъ и следъ единъ малъкъ уводъ, въ който се подчертаваше, че днешното време изисква силни характери, а това се придобива само чрезъ въздържанието, даде думата на референчика Хр. Михайловъ у-къ VIII кл. М. Г. Реферата бѣ на тема „Алкохолни психози“. Основната мисълъ, която референчикътъ прокарваше бѣ, че постоянната употреба на алкохола довежда до тежки и неизлечими болести. Събранието бѣ добре посетенно. — Сжщитъ д-ва изнесоха на 14. III. т. г. въ салона на девическата гимназия своята традициона забава съ завиденъ успѣхъ. Салонътъ се украса тѣсенъ за многобройната публика, която бѣ въодушевлена отъ хубавитъ номера. Отъ тяхъ трѣбва да забележимъ хубавитъ думи, изказани отъ у-ка З. Дончевъ. Това бѣха думи за повече трезвеностъ и здравъ моралъ въ обществото и личния животъ. Оркестърътъ подъ диригентството на у-ка Каневъ отъ VIII кл. бѣ на завидна висота. Сжщо трѣбва да отбележимъ голѣмия успѣхъ на ученицитъ Татьяна Киселова и Верхардина Гунева, които съ завидно умение изнесоха казачока. Тѣ бѣха бурно приветствувани.

М. Н.

ХРОНИКА

Редакционниятъ комитетъ на в-къ „Виделина“ за уч. 1935—36 година има съставъ: Маринъ Кръстевъ Ницовъ — VIII кл., Димитъръ Момовъ Ненчевъ — VIII кл., Антонъ Петровъ Атанасовъ — VIII кл., Вѣра Янкова Скулева — VIII кл., Димитъръ Георгиевъ Димитровъ — VIII кл., Земенъ Тодоровъ Димитровъ — VII кл., Вълчо Лазаровъ Грозевъ — VII кл., и Радко Петковъ Каревъ — IV кл., всички ученици отъ Варненската Мжжка Гимназия. Списъкътъ съ членоветъ на редакционния комитетъ не бѣ публикуванъ въ първия брой по липса на мѣсто. Фжжписи се предаватъ на Маринъ Кр. Ницовъ, у-къ отъ VIII-б класъ.

Получени въ редакцията:

1. Златоструй, периодиченъ в-къ за литература, изкуство и културенъ животъ на Плѣвенскитъ Слѣти гимназии. Урежда комитетъ отъ ученици. Година VI, брой 2, 1936 г.

2. Ученическа мисълъ, литературно-критиченъ и наученъ листъ на учащата се младежъ. Редактиратъ учащи се. София, година IV, брой 2, 1935 год.

И двата вестника иматъ интересенъ и разнообразенъ съдържание. Пожелаваме имъ успѣхъ!